

TRONFÖLGEN

I

SIDON,

EN ORIGINAL

LYRISK

TRAGI-COMEDIE

UDI TO HANDLINGER.

*TIL DEN KONGEL. DANSKE SKUE-
PLADSES BRUG*

FORFATTET

AF

N. K. BREDAL.

KIÖBENHAVN,

TYKT HOS NICOLAUS MÖLLER,

KONGEL. HOF-BOGTRYKKER.

1771.

B.U.H.

TIL

HERR JUSTITS-RAAD

JOHAN GEORG
PAULI,

DIRECTEUR I DET HONGEL, GENERAL-POST-AMT.

Höistærede Ven!

Da nærværende Stykke efter al Anseende bliver det sidste af mit Arbeide for Skuepladsen, allerhelst efter som heel uventede Hindringer have voldet at det nu först er kommet saa vidt dermed, at det skal opføres, uagtet det fra mig for henved tre Maaneder siden til Skuepladsen var overleveret; og da det desuden aldrig havde blevet af mig forfærdiget, langt mindre nogensinde seet Lyset, dersom min Herres Overtalelser ikke havde formaaet saa meget hos mig; saa anseer jeg det for en Pligt, som jeg er mig selv skyldig, at overgive det hermed offentlig i Deres Hænder, for at

tvinge

tvinge Dem til at tage Deel i det Ansvar, som jeg er det retsindige Publicum skyldig, for min Formastelse, i at ville paa nye betræde en Vei, der fører saa saa Angenemheder med sig.

Vores berømmelige Jomfrue BIEHL har holdet op at give os Prøver af hendes modne Talenter for Skuepladsen; mange have forundret sig derover; jeg derimod forundrer mig mere over at hun haver holdet saa længe ved, end over at hun haver standset midt paa Bannet. Hr. WANDAL har i de senere Tider leveret os en Original, alt for god til det første Prøvestykke, men ikke, om jeg maa sige det, god nok til at være hans sidste Mesterstykke; fra hans Pen have vi ikke heller seet noget videre siden. Og hvor meget kunde vi ei have at vente os af en EWALD, naar han blev opmuntret til at stemme sin Lir i de høie Lyriske Toner?

Ikke destomindre have alle Skribentere for Skuepladsen, siden vor udödelige HOLBERGS Tid, været Luftsyn. Vor Skueplads haver altsaa maattet zire sig med fremmede omgiorte Klædedragter, hvilke, da de ikke ere giorte efter Kroppen, passe sig undertiden slet nok dertil, og ere hos os ofte lige saa brugbare, som en Almenak, der er skreven for et forbigangen Aar, og for et langt bortliggende Land. Om Aarsagerne dertil ligge i Skuepladsens Bestyrelse; som den hidindtil haver været, eller i andre forborgne Ting, synes mig at være en grundig Underfögning værdigt. Vist nok er det, at der gives i Konsternes Rige visse Slags brödlöse Talenter, som maae opelskes; opmuntres og belønnes, hvis de skulle skyde Hovedet frem blant det Ukrud, som rundt omkring quæle dem og betage dem Næring.

I övrigt

I övrigt maae dette være nok baade til at retfærdiggjøre mig selv, og til at kaste al Skylden paa min Herre, for nærværende Stykkes Bekiendtgjørelse. Jeg haver holdet Venskab og Höiagtelse et saadant Offer værdige, og gjør mig en sand Ære af at tilstaae offentlig den stærke Indtryk, som en agtbar Vens Opmuntring have gjort paa mig.

Kiöbenhavn den 17. Martii,

1771.

NIELS KROG BREDAL.

Personerne:

Abdolonimus, Urtegaardsmand, siden Konge i Sidon.

Euphemia, Abdolonimi Datter.

Agathocles, Euphemie trolovede Brudgom.

Hephæstion, Alexandri M. Stridsanföerer.

Cleobulus, en ung Person af fornem Byrd.

En Herold fra Sidons Borgere.

Stumme Personer:

Offer-Præster.

*Hephæstions Drabantere, förende de Kongelige Rigs-
Klenodier.*

Adskillige Haugearbeidere af begge Kiön.

Skuepladsen er i Sidon:

*Tildragelsen skeer tilig om Morgenen ved Solens Op-
gang.*

*Musiken hertil er af nye sat ved vor berömmelige Hr.
Ober-Capel-Mester SARTI.*

FÖRSTE HANDLING.

Förste Optrin.

Abdolonimus. (alene)

ARIA.

Dagens Forbud er nu oppe,
Morgen-Röden spiller alt
I hiin frugtbar Dug, som faldt
Paa forgyldte Bierge-Toppe.

Bien brummer, Fröen qvækker,
Hanen galer, Kukuk giekker,
Duen kurrer, Lerkens Slag
Vidner om den klare Dag.

Morgenstund! hvor er du prægtig!
Liflig Soel! hvor er du mægtig
Til at skaffe Liv og Kraft
I hver mindste Blomsters Saft.

(Han gager frem og tilbage i Haugen.)

Saa op til Arbeide, mine Venner og Staldbrödre!
 til Arbeide. Staae op, og takker Guderne for denne
 overstandne Nats Rolighed; og derpaa vil enhver af
 os forfoie sig til vor Forretning. . . . Hver Vinkel
 af denne Hauge skiuler Rigdomme i sig; men skulle
 vi vente en riig Höft, maae ingen af os lægge Hænderne
 i Skiödet. Foraaret varer kun kort. Naar Sommeren
 kommer, og den brændende Soel begynder at stikke, da
 er man ikke nær saa beqvem til Haandarbeide; da
 ville vi föge Skyggen, og ved det klare Vand betragte
 de unge Poder, som vi have plantet og opelsket, som
 staae rundt omkring os, og aflægge Vidne om vor
 Arbeifomhed i Foraaret.

(Han blæfer adskillige gange i et Horn, og en heel Deel
 Haugearbeidere komme ind, forsynede med Hak-
 ker, Spader, River. De dandse en Gartner-Ballet.)

CHOR. (af alle.)

Morgenstund! hvor er du prægtig!

Liflig Soel! hvor er du mægtig

Til at skaffe Liv og Kraft

I hver mindste Blomsters Saft.

(De fordele sig hver til sit Arbeide.)

Andet

Andet Optrin.

Abdolonimus, Euphemia, Agathocles.

Euphemia.

Min Fader! Jeg kommer nyelig fra det Træ der nede i Haugen, hvorudi Agathocles for tre Vintere fiden skar mit Navn; Det voxer og trives meget vel. Vi have begge med Henrykkelse betragtet dette lykkelige Forvarfel; og dette er Aarsagen, hvorføre vi have tøvet faa længe.

Agathocles.

Jeg haver imidlertid lagt Giödsfel om det syge Træes Rödder, og jeg har vandet de unge Planter . . . Men . . . Himmel! Min Fader! . . . Du staaer Tankefuld.

Abdolonimus.

Værer ikke bekymrede, mine elskelige Börn! over at see mig i en Tilstand, som er mig usædvanlig . . . . Jeg gav en Tanke for et Öieblik Rum i mit Sind . . . . Den qvælede mig . . . . Ja med Undseelse tilstaaer jeg det; Men Guderne være lovet! Eders Ankomst haver fordrevet min ugrundede Bekymring.

(Han omfavner dem begge, og drager et dybt Suk.)

Euphemia.

Euphemia.

Dette Suk, min Fader! gik fra et Hierte, som følger over noget . . . Ikke skulde Agathocles eller jeg have förtörnet dig paa nogen Maade? . . . Dog nei, det forbyde Himmelen! . . . Men ikke desto mindre fær jeg at du drages med en Sorg, som du stræber at skiule. (for sig selv) Nu hvor har dog en redelig Mand Uniage med at forstille sig!

Agathocles.

Denne Dag, som den allerlykkeligste af alle de Dage jeg har oplevet, bliver mig kun halv behagelig, naar jeg maae see min elskelige Euphemie Fader være bekymret. . . . Erindrer du dig ikke, dyrebare Fader! at det var denne Dag som du bestemte til den saa længe forönskede Foreening imellem mig og din dydige Datter? . . . Og hvor vil jeg stræbe paa at fortjene en saadan Godhed! skiönt min Lykke er saa stor, at jeg neppe kan see mig i stand til at fortjene den.

Abdolonimus.

Ja vist erindrer jeg mig mit Löfte; jeg önsker intet heller end at opfylde det. Ja vist skal denne Dag foreene to dydige elskendes Önsker. Det var ikke heller det, som satte mit Sind i Bekymring. . . . Og maa-ke kun en ugrundet Frygt, en utidig Mistillid til de
 milde

milde Guders Forsyn gjorde mit Syn saa forvoven, til at ville kige ind i tilkommende Tider, som de Dödeliges Öine ere for svage til at oversee.

Agathocles.

Men hvad mon vi kunne have at frygte for? Det som udgiör vor Lykialighed, kan ingen berage os, Lyft til Arbeide, Tarvelighed, Nöisomhed og et fornöiet Sind . . . . og det som mere er: Vi frygte Guderne og staae under deres Beskyttelse.

Abdolonimus.

Men J viide, lige saa vel som jeg, mine elskelige Börn! at en fordærvelig Krig truer os paa alle Sider; Seierherren, den uovervindelige Græske Konge Alexander haver indtaget vort kiere Fædreneland, han har afflat vor retmæssige Lands-Regent *Strato*, der ingen anden Forseelse havde begaaet end den, at han var troe mod Darius, efter Pligt og Skyldighed. End om han fik at vide, at der endnu var nogen tilovers af det Sidoniske Konge-Blod, og at jeg, som her taler med Eder; Jeg, som intet andet önsker, end at leve og döe her med Eder, ubekjendt inden for denne liden Hauges Grændser, at jeg er en af dem, som efter Blodets, Slægtkabs og Lovenes Rettigheder, kunde giöre ham det Herredömmet stridigt, som hans seierrige Vaaben have .

have forskaffet ham over Sidon. . . . . Himmel! jeg gruer ved at forestille mig Følgerne heraf.

Euphemia.

Seierherren kunde da lære at kiende en dydig Mand, der havde ret til Tronen, men tillige Mod nok til at forskyde den.

Abdolonimus.

Men han vilde knap troe om mig, at jeg var i stand til saaledes at fornægte al Ære-Lyst. Man dömmes gjerne andre efter sin egen Tænke-Maade. Uretfærdighed ledsages altid af en ond Samvittighed, som føder Mistanke af sig. Hvo veed, om han ei, forleder af samme, kunde faae i Sinde at ödelegge vor liden Hauge, og at bortføre os langt fra vort kiære Fædreland, i et haanligt Slaverie?

Agathocles.

Men hvortil skulde det vel nytte ham? Hvad Fordeel skulde han vel have af at ödelægge vor Hauge? Vi ville tilbyde ham de allerbeste Frugter deraf, og fordoble vor Flid, for igien at erstatte det . . . Og hvad ret haver han vel til at giöre os til sine Slaver? Nei, min Fader, saa stor Uretfærdighed kunne Guderne ei tillade.

Abdolonimus.

Abdolonimus.

Vor Skiebne, mine elskelige Børn! staaer i Guder-
nes Haand. De have aldrig lovet os at belønne os fordi
vi ere dydige, eller at afvende Ulykker fra os fordi vi
handle efter vore Pligter. Dyden haver sin egen Be-
lønning i følge med sig, der i ingen Maade er forbun-
den med den blinde Lykkes Styrelser i vore udvortes
Omfændigheder. Men vi ville haabe til det beste;
Den Vanlykke, som man ængstes for, föler man for
Tiden. Velan mine Børn! vi ville i Dag frembære et
behageligt Offer for Sidons Skyds-Guder, vi ville ud-
zire Pomonæ Altor med Föraarets yndigste Frugter,
og derpaa skal Hymens Fakler antændes. . .

Euphemia.

Og det i Dag min Fader! . . . og du vil være til-
fede ved vor Förening, med dit sædvanlige milde Aa-
fyn? . . .

Abdolonimus.

Jeg svær ved Guderne, at ingen Dag har været
mig gladere, og at ingen Dag skal være helligere i min
Erindring, end denne, paa hvilken jeg finder Leilighed
til at giöre to Dydige lykfalige.

Aga-

Agathocles.

Nu! kan vel nogen dødelig være lykkeligere end jeg! . . . . jeg kan ei med Ord udtrykke min Glæde, min Taknemmelighed og min Følelse. . . . Min elskværdige Euphemia skal i Dag blive min Brud, og den dydigste Mand paa Jorden værdiges at kalde mig sin Svigerfön! . . . Nu hvilken ufor skylt Lykke for saa ringe Fortienester!

Abdolonimus.

Jeg gaaer bort for at föie Anstalter til Ofringen. Mod Aftenen ville vi förföie os hen til Gudernes Tempel, og da skal Alterne ryge af en behagelig Lugt, som skal opstige til de Udödeliges Boliger.

(Abdolonimus gaaer.)

Euphemia.

ARIA.

Naar Stormen paa Biergene Træer oprödder,
Den sparer smaee Qviste ved Biergenes Födder,
Og svageite Siiv.

Vor gunstige Skiébne i alt os har föiet;
Hvor ædelt, hvor roeligt, hvor södt og fornöiet
Er dette vort Liv!

Tredie Optrin.

*Hephæstion, Euphemia, Agathocles, Cleobulus,
Hephæstions Følge, med Rigets Klenodier.*

Cleobulus, (seende sig rundt omkring.)

Han pleier at opholde sig i denne Hauge uden for Byen. Ved hans og hans Families Flid indbringer den saa meget, som de have fornøden til nödtörffig Livs Ophold. Enhver Borger i Sidon kiender og ærer ham, hvor meget han end stræber at leve ubekjendt.

Euphemia, (til Agathocles.)

Hvad mon troe disse fremmede Folk have her at bestille? Deres Dragt er heel besynderlig, og deres Aafsyn forskrækker mig. Saavidt som jeg seer, maae de lede efter nogen her i Haugen.

Hephæstion, (söm kommer alt nærmere og nærmere.)

Jeg seer hist et ungt Fruentimmer staae og tale med en af Urregaardsmændene. De kunde maaskee allerbest skaffe os Oplysning om den vi söge efter. Hör unge Karl! jeg maae tale med Abdolonimus, som er Eier af denne Hauge; Kan du sige mig hvor han er at finde? Mig er sagt, at dette skulde være hans Tilholdssted.

Agathocles.

Ædle Stridshelt! (thi din Anseende og Dragt viser at Du er det), tør jeg være saa driftig at spørge, ihvad Anliggende Du vil tale med Abdolonimus, en Mand, der søger at være ubekendt for alle og allermeest for Fremmede? . . . . Han er ikke her nu . . . og jeg veed ei . . . om jeg som hans Tjener tør fordrifte mig til at anmelde en Fremmed for ham. Hangik hen i Templet, for at berede et Offer til Guderne, og han har befalet os at blive her til han kommer tilbage.

Cleobulus, (til Hephæstion.)

Seer jeg ret, saa er det unge Fruentimmer, som staaer der affides, Euphemia, Abdolonimi Datter . . . . ja vist er det hende . . . . Om Du saa vil Hephæstion, kunde vi først giøre Datteren glad over den uventede Lykke som er hendes Fader tiltænk. Derved kunde Du og finde en ønskelig Leilighed til at bringe det Forslag paa Bane, hvoraf min Lykke beroer, og som Du har tilfagt at være mig behjælpelig udi . . . .

(For sig selv.)

Jo mere jeg seer paa hende, jo mere oprøres mit Hierte; Dyd og Elskværdighed skinner frem af hendes Aafyn.

(Til Euphemia.)

Her er Hephæstion, den store Alexanders Strids-
Anfører, som vil forkynde din Fader en betydelig Lyk-
ke, der er ham tilfalden, og som hans bekendte Dyd
og Fortienester længe siden have gjort ham værdig til.

Hephæstion.

Ja sæt al Frygt til Side Euphemia! jeg selv med det
Følge som Du seer mig have hos mig, ere vel Strids-
mænd, men vi ere komne hid som Venner. Tronen i
Sidon er ledig; Den store Alexander, som overvinder og
indsætter Konger efter eget Velbehag, og som Oraklet
haver udseet til hele Asiens Overvinder, haver meddelet
mig den Magt, paa hans Vegne, at indsette en Konge
over Sidon; Og da Eders gamle Lands Love tilholde,
at ingen Fremmed maae bestige Tronen, saa længe no-
gen af den Kongelige Stamme er tilovers, og jeg haver
erfaret, at Din Faders Byrd er af den Kongelige Slægt,
saa indfinder jeg mig nu her, for at overlevere ham de
Kongelige Klenodier, som jeg lader bringe med mig, og
at indsette ham til Konge over hans Fædreland, som
han er saa vel fortient af.

Euphemia, (forvirret.)

Ædle Helt! Din Ædelmodighed mod min Fader
gjør mig som hans Datter beskjemmet... Jeg veed ikke

at finde mig udi at anhøre et Budskab, som paa engang er mig baade behageligt og skrækkeligt... Min Fader skulde forlade dette rolige Sted, og i hans Alderdom indvikle sig i Bekymringer som følge med saa stor Ære og Værdighed! Nei hans Lykfalighed er nu saa stor, som han har ønsket den. Du kan her med et Öiekast oversee hans hele Formue, Lykke og Eiendom. Du seer i mig hans eneste Barn, vel fornöiet i min nedrige Stand; og her (pegende paa Agathocles) seer Du den, som min Fader haver udkaaret til min Brudgom, og til Medhielp i hans Arbeide paa hans tilstundende Alderdom. Den store Alexander selv, som vi, Guderne være lovet! kun kiende af Navn, er ikke i Stand til at formere en Lykfalighed, som er indskrænket inden for Tarvelighed og Nöifomhed.

Cleobulus, (for sig selv.)

Himmel! hvilken höi Siel! hvilken ukonstlet Eenfoldighed!

Hephestion.

Abdolonimus er baade föd og fortient til den Værdighed som Lykken tilbyder ham; og Du, som hans Datter, der nu herefter er en mächtig Fyrstes eneste Barn, bör ikke mere tænke paa den Brudgom, som blev udkaaret Dig som en ringe Urregaardsmands Datter.

Stands

Stand's Forandring udkræver andre Pligter, som man før ei kiendte; og, da Cleobulus er af anseelig Byrd her i Sidon, og Folket endnu i din Faders Levendelive bör kiende deres Tron-Arving, saa....

Euphemia.

Lad min Faders Stand og Lykke forandres; saa er jeg dog altid vis paa, at han er den samme dydige Fader mod mig som han altid haver været. Jeg har engang med hans Samtykke givet min Haand og mit Hjerter til Agathocles, som her staaer, og intet i Verden kan giøre mig berettiget til at bryde et Løfte, som er gjort for de hellige Guders Aafsyn.

Hephestion.

Det vil i saa Fald ikke her være den første gang, at en enkelt Persons Önsker maa opofres for den hele Stats Beste. Jeg svær ved Afiens Gud, og ved den uovervindelige Phalanx, som er Jordens Underrvinger, at jeg ikke reiser herfra, förend Abdolonimus er indsat som Konge i Sidon, og Cleobulus erkiendt for hans retmæssige Tronfølger.

Agathocles.

Din Eed blive hellig; tapre Helt! thi den indeholder intet, som gör Skaar i Foreningen imellem mig og Euphemia. Jeg kiender hendes Siel stor nok til at

foragte Lykke og Ære som skal ledsages af Meened og Utroeskab; Jeg tør desuden smigre mig med, at Abdolonimus, endog som Konge, ingen Skam kan have af at foreene sin Datter med mig; thi foruden hans engang givne Löfte, som bör være helligt, er min Slægt af de allerbeste her i Sidon, og inter, uden Venfkab for ham og Kierlighed for hans dydige Datter, haver foranlediget mig til at gaac ham til haande i hans ringe Vilkaar, som hans Dyd og Fattigdom have sat ham udi. . . . Uden at giøre mig saa dristig, at undersøge, hvad Ret en fremmed Græsk Konge kan have til at afsætte og indfætte Konger over et Folk, som ikke ere hans Love undergivne. . . .

Hephestion.

Tie stille Forvovne! og lad ikke din dumdriftige Tale höres af de retfærdige Guder. Oraklet havde fra gamle Tider spaaet, at den skulde beherske Asien, som oplöste den Gordiske Knude; Alexander oplöste den, og Oraklers Spaadom er opfyldt.

Agathocles.

Men om nu en Röver havde hemmelig indfneget sig i Templet, og sönderhugget denne navnkundige Knude, mon da Himmelen kunde være saa uretfærdig at tillade, at en Voldsmand skulde forstyrre rolige Folk, forme-
delt

delt en Spaadom, som kunde opfyldes ved Ligt og Underfundighed?

Hephæstion.

Din Tale opirrer mig, dumdriftige unge Menneske! kom Cleobulus! lader os gaae hen og opfoege Abdolonimus; Hans prøvede Forstand og Erfarenhed er mig Borgen for, at vort Forslag skal faae et ønskeligt Udfald.

(Hephæstion med Følge og Cleobulus gaae bort.)

Agathocles.

ARIA.

Nyeligt var jeg min elskedes Lige,
 Nu skal hun udi Værdighed stige,
 Men jeg styrtes des dybere ned.
 Jeg gruende mig forestiller,
 Det fæle Svælg, som os adskiller,
 Men haaber alt af Kierlighed.

Fjerde Optrin.

Euphemia, Agathocles.

Euphemia.

Min største Trøst i denne uformodentlige Tildragelse er, at min Fader, som i saa lang Tid har opotret sig

til Rolighed og Eenlighed, vist nok ikke lader sig forblinde af det glimrende Tilbud, som giöres ham. Du veed selv, kiere Agathocles! hvor ugierne han vil höre at han er af den Kongelige Stamme, og hvor ofte han imellem os selv haver önsket til Guderne, at maatte leve og döe ubekiendt. En redelig Mand er sig altid selv lig, og hans Tænke - Maade er altid bestandig.

Agathocles.

Mit Sind er deelt imellem Fölelser af Haab og Frygt. Abdolonimus kan meget let lade sig forblinde af den Glands som omgiver Tronen; ja endog hans Menneskekierlighed og Nidkierhed for hans Medborgeres Velgaaende, kunde maaskee friste ham til at giöre et Skridt. . . Og hvor var det Land ei lykkeligt, der blev behersket af en Fyrste saa dydig som Abdolonimus! Jeg skulde selv forføres til at önske Hephæstion Lykke i hans Forehavende, naar hans Forslag ei gik ud paa andet end at indfætte din Fader til Konge i Sidon.

Euphemia.

Min kiere Agathocles! det staaer i min Faders Magt at antage Hephæstions Tilbud; det er endog saa hans Pligt, ikke at forskyde det, naar han derved kan giöre sine Medborgere lykkelige. . . . Men at rvinge mig til Meened . . . Nei saa vidt strækker sig ikke den faderlige

faderlige Myndighed . . . . og en saa græfom Tanke kan ikke et Öieblik giöre min Fader tvivlraadig.

Agathocles.

Men forlad mig elskværdige Euphemia! mit Sind beherfkes af en Urolighed, fom jeg ei selv er i Stand til at undertvinge. Min Frygt er saa meget des störrer, fom den Forliis jeg frygter for, er vigtig. . . . Og hvad Førrienerster haver vel jeg at sette imod saa vigtige Grunde, fom en Faders Myndighed, en Datters Lydighed, et anseeligt Ægtefkaab og en Kongelig Trone?

Euphemia, (med Heflighed.)

Dette Hierte, fom hörer Agathocles til, og fom ikke Guderne selv ere mägtige nok til at löse fra en Eed og et Löfte, fom begge bör være uigienkaldelige.

Agathocles.

En saa dyrebaar Fortröstning fordriver al Tvivl fra mit bekymrede Hierte. . . . Jeg gaaer hen i Templet, for at anrette et Offer til den milde Kierligheds Gudinde, der selv haver antændt den Lue, fom brænder i vore forenede Hiertes. Himmels og Jordens Herfkerinde! mägtige Venus! Du alene er den Guddom, fom min Siel ærer; fra Dig venter jeg den Bistand, fom en dydig Kierlighed bör giöre sig Haab om.

Euphemia og *Agathocles*.

DUET.

Agathocles.

En Löber, som paa Banen render,
 Og synes Maalet ganske nær,
 Tidt, naar han største Kraft anvender,
 Ved en Medbeiler skuffet er.

Euphemia.

Men naar han ikke giver efter,
 Saasnart han mindste Formon faaer,
 Hvert Spring ham skaffer nye Kræfter,
 Til han omsider Maalet naaer.

(Begge.)

Hvo midt paa Banen vil beklage
 At alt for meget staaer tilbage,
 Han vist nok glip af Maalet gaaer.

*

*

*

Saa prøves to dydige, elskende Hierter
 Igiennem Forhindringer, Anstöd og Smerter,
 Saa synes os Morgenen allermeest klar,
 Naar Natten meest dunkel og taagefuld var.

(Agathocles gaaer.)

Femte Optrin.

Abdolonimus, Euphemia, Hephæstion; Cleobulus, Hephæstions Følge.

Abdolonimus.

Ja viid Hephæstion! at naar jeg antager det Forslag, som Du har gjort mig, da skeer det ikke af Forfængelighed, eller af nogen Lyft til den skinnende Ære, som følger med det Kongelige Purpur, men alene af en sand Begjærlighed til at giøre det Folk lykfsaligt, blant hvilke jeg er opfød. Jeg indseer en Deel af en Landsfyrstes Pligter, og maaskee de fleste af dem ere mig endnu ubekjendte; men jeg indseer tillige meget vel, at den Byrde som jeg paatager mig, gör at jeg herefter maac mere leve for andre end for mig selv, og at jeg, naar jeg skal handle efter mine Pligter, ikke for min Lykkes Skyld, bör misundes af den allerringeste Borger i Sidon.... Himmelen give kun, at jeg kunde faa vel finde mig i at regiere, som jeg har fundet mig i min Fattigdom og ringe Stand! Guderne giøre, at jeg ikke maac komme til at fortryde, at jeg forlod disse Vilkaar, i hvilke mine Hænders Arbejde var tilstrækkeligt til alle mine Önskers Opfyldelse, og jeg aldrig har manglet, just fordi jeg aldrig har eiet noget!

Hephæ-

Hephæstion.

Din Tale, ædle Abdolonimus! svarer fuldkommen til den Tanke, som jeg tilforn havde fattet om Dig. Et Folk maae være lykfulgt under en saa dydig Behersker... Men, at den Velgierning, som jeg paa den store Alexanders Vegne beviser mod Borgerne udi Sidon, maae blive ret fuldkommen, da er det tillige nødvendigt endnu paa denne Dag at udnævne en Tronfølger, der, ved at forenes med Din Datter, kunde vedligeholde den Kongelige Stamme paa Tronen. Cleobulus er af anseelig Byrd, og bær desuden Kierlighed til din Datter. Jeg havde allerede udkaaret ham til Konge, men han var ædelmodig nok til at forskyde mit Tilbud, og gav mig allerførst Anslag paa Dig, der efter Landets Love dertil var berettiget. Foruden saa mange andre bevægende Aarsager, udfordrer altsaa Erkiendtlighed af Dig, at Du giver Dit Samtykke til hans Forening med Euphemia, hvorved Du endogfaa kan giøre dit Navn udödeligt hos den fildigste Efterlæggt i Landet.

Euphemia.

Dyrebare Fader! Jeg venter at höre af Din Mund en Beslutning, som er overeenstemmende med den Opdragelse, som Du haver givet Din Datter.

Cleo-

Cleobulus, (for sig selv.)

Himmel! hvor nær er jeg ved at blive det lykkeligste Menneske paa Jorden!

Hephaestion.

Afiens Behersker taler igiennem min Mund. Mit Forslags nöiagtige Opfyldelse er det eneste Budskab som jeg tør tilbringe den store Alexander, hvor igiennem jeg tør love, at han vil tilsidefætte sine feierrige Vaabens Ræt mod Borgerne i Sidon.

Euphemia, (paa Knæ for sin Fader.)

Min Fader! Du staaer forvirret og tankefuld.... See hvor allerede det allerførste Trin, som Du gör paa denne slibrige Bane, gör Dig dit Liv besværligt!... forskyd Tronen min Fader! vær lykkelig med os, og vi skulle ingen have at takke for vor Lykfsalighed.

Abdolonimus.

Tapre Helt! Din ædelmodige Tænke-Maade fremskinner i enhver af Dine Handlinger... Men paa de Vilkaar, som Tronen i Sidon tilbydes mig, er det mig umueligt at antage den....

Euphemia, (reisende sig.)

O! I almægtige Gnder! jeg kiender min Fader igjen.

Cleo-

Cleobulus.

Himmel! mit Haab er ude!

Abdolonimus.

Min Datter er ikke længere i min Magt.

Hephæstion.

En Konges Datter tilhører ikke faa meget hendes Fader, som den Stat i hvilken hendes Fader er Konge. Alle færdiges Pligter i det borgerlige Liv maae tilside sættes for de almindelige, hvorpaa et heelt Lands Velfærd beroer. Som Urtegaardsmand lovede Du Din Datter til en Person af hendes Lige; Saa længe Du forblev udi samme Din nedrige Stand, kunde intet løse Dig fra Dit Løfte; men nu, da nye Pligter forbindes med Din nye Værdighed, bliver det endogfaa en Mishandling, som tilforn var en Fortieneste.

Abdolonimus.

Paa ingen Maade troer jeg at Meeneed kan blive takkelig for de almægtige Guder.

Hephæstion.

Tael Abdolonimus! Et Ord af Din Mund skal nu bestemme det hele Lands Ödelæggelse eller Lykfulghed.

Cleo-

Cleobulus.

Betænk, hvor fielden den Leilighed gives en dydig Mand, at kunne med et Ord afvende en overhængende Fare fra hans Fædreneland.

Euphemia, (heftig.)

Tael min Fader! og lad dog ikke tvende uskyldige Personers Död være den förfte Handling, som skal göre Din Kongelige Magt navnkundig.

Abdolonimus, (for sig selv.)

Himmel! hvor qvæles mit Sind af stridige Bekymringer! Og hvor dyrt maae jeg ei kiöbe den Vellyst, at være mit Fædrenelands Velgiörer! naar det skeer med min Redeligheds Forliis og ved at opoffre en kier Datters Lykfälighed!

Euphemia, (affides.)

Han vakler ifine Beslutninger.. I Guder!... Agathocles!... hvilken gruelig Tanke, at bære Affkye for en Fader, som jeg elskede over alting i Verden!

Abdolonimus.

Velan min Datter! Mit Fædrenelands Velfærd udfordrer et kostbart Offer. En retskaffen Mand haver vigtigere Pligter, end de Blodet ved Födfelen have indprentet.

prentet. Jeg var Borger i Sidon længe før jeg var Euphemia's Fader. Cleobulus er Din Brudgom.... De alseende Guder maae vidne med mig, hvad det koster mit fölende Hierte, at tage denne Beslutning.

Euphemia.

Retfærdige Guder! og Eders Tordenstraaler töve endnu, naar Eders Navne og Helligdomme bespottes! . . . gruesomme Dag! den jeg skulde opleve for at ansee min Fader med Skræk, og min Skiebne med Fortvivlelse.

(Hun gaaer hastig bort.)

Cleobulus.

Hendes Dyd og Troskab gör min Kierlighed endnu mere brændende. Hvor var ikke min Lykke fuldkommen, naar jeg kunde tilskrive det gode Udfald mere hendes Hiertes Tilböielighed, end den faderlige Myndighed!

Hephaestion.

Jeg gaaer bort for at foranstalte alting til den forestaaende dobbelte Höitidelighed... Derpaa ville vi samles i Templet, hvor jeg i Paafyn af det glade Folk vil overlevere Dig de Kongelige Klenodier, samt være overværende ved Euphemia's og Cleobuli's Forening.

Abdolonimus.

Guderne lykfaliggjøre denne Dag, paa hvilken jeg
 faa dyrt köber Sidons Rolighed for min egen og mines
 Urolighed.

(Hephæstion og Cleobulus gaae bort.)

Abdolonimus.

ARIA.

Ret som en Baad paa Havets grumme Bölger
 Den lige Vei til Havnen aldrig følger,
 Men tumles op og ned;
 Saa veed min Siel i et faa grümt Tilfælde,
 Ei til hvad Pligt den drifter sig at helde
 I dens Tvivlraadighed.

*Ende**paa*

FÖRSTE HANDLING.

ANDEN HANDLING.

Förste Optrin.

Agathocles, *Offer-Præster*, fiden *Euphemia*.

(Udi det inderste af Skuepladsen seer man et Tempel; midt derudi et Alter for Gudinden Venus. Paa Alteret brænde tvende Hierter med adskilte Luer. Offer-Præsterne staae ved begge Sider af Alteret, og forrette Ofringen. Agathocles kommer og kaster sig paa Knæ for Alteret).

Agathocles.

ARIA.

Milde Gudinde! som Himlen har kier,
 Afgrunden dyrker, og Jorden tilbeder,
 Som til dens Öiemed Skabningen leder,
 Hvortil den dannet af Guderne er;
 Her en oprigtig og elskende Aand
 Önsker sig Hielp af din mægtige Haand.

(Imidlertid Agathocles synger denne Arie, berøres de to brændende Luer, og forenes i et).

Agatho-

Agathocles, (som reiser sig og seer den Forandring, som er gaaet for sig paa Alteret.)

Mægtige Kierligheds Gudinde! jeg syntes at fornemme din Nærværelse.... Ja vist, hine Luer, som brændte adskilte, og nu ere forenede, antager jeg for et got Forvarfel.... Min Bön er hört, og mit Offer har været Dig behageligt.

Euphemia, (som kommer i det samme.)

Jeg kommer Agathocles! for at sige Dig noget, som mit Hierte er færdigt at briste ved, naar min Mund skal udsige det.

Agathocles.

Hvad har Du at forkynde mig, dyrebare Ellkede! jeg föler en indvortes Glæde, som tröfter mig mod alt det Onde, som truer mig... tæl Euphemia!... hvad er det Du har at sige mig?

Euphemia.

Et evigt Farvel.... inden et Öieblik skal den Höitidelighed gaae for sig, hvorved min Fader skal indsettes som Konge i Sidon, Cleobulus være hans Svigerfön og Tronarving, og Euphemia for evig være skilt fra Agathocles.... Selv dette hellige Sted er bestemt til den grueligste Meened....

Agathocles.

Himmel! hvilket Tordenflag midt i al min Fortröstning! Mægtige Gudinde! Du, som bød mig at haabe, indskyd mig selv et Middel, til at undgaae en truende Uheld, som jeg ikke er stærk nok til at overleve.

(Han gaer hastig ud af Templet.)

Euphemia.

Retfærdige Guder!... og Agathocles forlader mig just naar hans Nærværelse var mig allermeest fornøden... Det var og det sidste Stød, som min forbittrede Skiebne var i Stand at tilføie mig.... Men der er min Fader.

Andet Optrin.

Abdolonimus, Euphemia.

Abdolonimus, (uden at see Euphemia.)

En overnaturlig Skræk betog mig, saasnart jeg satte min Fod inden for Templets Mure.... Naar tænkte jeg vel paa i min Livstid at skulle opleve et saa betydeligt Öieblik som dette? I Guder! som beboe dette Sted, I som kiende mit Hierte, være selv mine Vidner...

Euphe-

Euphemia, (som imidlertid nærmer sig, og kaster sig paa Knæ for hendes Fader.)

Min Fader!... tør vel en ulykkelig Datter endnu nævne Dig med dette dyrebare Navn?.... ja.... dit kierlige Öickast befaler mig at troe, at Blodet endnu taler for mig i dit ömme Hierte.... Du er bevæget.... Tael, og lad mig höre min Dom af en Mund, hvis Ord altid have været mig de helligste Love.

Abdolonimus.

Elskelige Datter! Guderne skulle vidne med mig, at jeg ikke af Ærelyst imodtager Herredømmet over Sidon, og at jeg ikke heller af Letfindighed tilbagekaldte det Löfte, som jeg engang havde gjort Agathocles. En brændende Begierlighed til at være mit kiere Fædreneland gavnlig, og at befrie det fra en overhængende Ödelegelse, hvormed det truedes, er den sande Aarsag til, at min Rolighed og Din Kierlighed nu maae være et Offer for det almindelige Beste.

Euphemia.

Men min Fader! End om denne Din grusomme Beslutning allerede har kostet den fortvivlede Agathocles Livet, og end om dette Öieblik er det sidste.... som Du maaskee seer din Datter.

Abdolonimus.

Det forbyde Guderne, som altid begave de høie Siele med Kræfter nok til at bære den Uheld, som de tilskikke dem. Vi ville indflye til deres Bieftand; De indsee bedre, end vi selv, hvad som er os tienligt. Og hvor handlede de ikke ubilligt, om de lode tusinde Mennesker lide, for at opfylde nogle faae Personers Önsker?... Det maae være Guderne et angenemt Syn, at see den Dydige kiempe mod Vanlykken, men endnu behageligere maae det være dem, naar den Dydige opofrer alle sine egne Fordele, for at opfylde de ædjestes Pligter, som Naturen har indprentet i de Dödeliges Hierter. Sandelig, skal nogen Dyd have Belönning i Vente, maae det være denne. Lader os derfor gaae de udödelige Guders Beslutning uforfagt i Möde; svarer da ikke altid vore Handlingers Udfald til vore Önsker, velan! det maae være nok, at vore Handlinger selv have nöiagtigen svaret til vore Pligter.

Euphemia.

Det er nok min Fader! jeg mærker at din Beslutning er uforanderlig... Jeg vil endnu engang forsøge at anraabe de uforsonlige Guder... Jeg vil oppebie det Öieblik, som skal være mig det grusomste af alle de jeg haver levet.

(I det hun gaaer hen til Alteret.)

Og naar faa mit fortvivlede Sind haver kun en eneste Rædning tilbage, da skielv unaturlige Fader! ved et Forsæt, som Du tvinger en beængstet Datter at gribe til.

Abdolonimus.

ARIA.

Naar Pligter Krig mod Pligter føre,
Og Dyden er mod Dyd i Strid,
Hvo kan paa Pligt da Regning giøre?
Hvo kan til Dyden sætte Lid?

Tredie Optrin.

Hephæstion, ledsagende *Cleobolus*, klæd som Brudgom.

Abdolonimus, *Euphemia*, Offer-Præster,

Hephæstions Drabantere.

(*Hephæstion* overleverer *Abdolonimus* Rigets Klenodier, sætter et Kongeligt Smykke paa hans Hoved, og lader ham iføre det Kongelige Purpur.)

Hephæstion.

Paa den uovervindelige Alexanders Vegne indfætter jeg Dig herved til Konge over Sidon, og det hele Land her

rundt omkring. Din Regierings Glands være som Solens, naar den skiner ved en klar Morgen! Dine Fiender skielve ved at høre, at Asiens Behersker er Din Ven, og at Guderne ere Dine Beskyttere!

(Et Frydeskrig høres.)

Længe leve Abdolonimus Konge i Sidon!

Abdolonimus.

Nu hvilken igienhemtrængende Røft for mit følede Hierte!... Velan! Enhver af disse Munde, hvis eensstemmige Frydeskrig jeg nu hører, være min Anklager naar jeg forlader Dyden, og glemmer, at jeg foresatte mig mere at være Fader for et elsket Folk, end deres Behersker og Konge!

Hephæstion,

En saa ædel Tale er Abdolonimus værdig. Din Regierings Begyndelse er mig sikker Borgen for, at Alexander vil være fornøiet med, at hans Befalinger saa vel ere efterlevede. Det staaer alene nu tilbage, at Du antager Cleobulus af min Haand, som din Søn, som Arving til Sidons Trone efter din Død, og som din Datters Brudgom.

(Imidlertid nærmer sig Euphemia alt mere og mere, med et Aafsyn, som udviser Skræk og Forvirrelse.)

Cleo-

Cleobulus.

Ja, min retmessige Konge! tillad mig at kalde Dig med det dyrebare Navn af Fader... Jeg skal stræbe at giøre mig værdig til din Godhed ved at følge dit priisværdige Exempel, og ved dine Raad og under din Underviisning vil jeg giøre mig værdig til at arve dit Sted, naar du først i en velsignet Alder haver grundfæstet den nærværende Slægts Lykke. Himmelen give, at den Dag maatte være langt borte, paa hvilken jeg skal favne min Ledfager, min Fader og min Konge!... Og Du elskværdige Evphemia! som opofrer din Tilböielighed, dit Löfte og din første Kierlighed, for at være dit Fædreneland gavnlig, din Fader lydig, og for at giøre mig lykfsalig... vær forsikret...

Evphemia.

Hold inde Forvovne! jeg har givet Agathocles min Kierlighed, jeg har gjort dette hellige Löfte med min Faders Samtrykke; men skal min Eed brydes, maae det skee höitidelig; Agathocles maae være nærværende, og see, hvorvidt mit Hierte kan giøre sig skyldig i Meenæed. Dette er den sidste Gunst, som jeg udbeder mig, nemlig, at vor Skilsmisse maae skee i Overværelse af min Fader, og for det samme Alter, hvor vi tilsvore hinanden en bestandig Kierlighed.

Abdolonimus.

Ingen Ting er billigere, min kiere Datter. Naar Agathocles elsker Dig oprigtig, end det hans Pligt at opofre sin Kierlighed, naar han derved kan giøre Dig lykkelig; allerhelst da Skiebnen ei tillader ham selv at blive det.

Hephæstion.

Hola Drabantere! man opföge Agathocles, og före ham hid til os i Templet.

Euphemia.

ARIA.

Naar intet meer at haabe staaertilbage,
 Hvo vil da Suk omsonst mod Himlen drage?
 Man uforfagt da Faren gaaer imod.
 Min elskede skal selv mit Vidne være,
 Hvordan jeg var i Stand hans Tab at bære...
 Det iisner alt af Skræk udi mit Blod.

Fierde Optrin.

De forrige. *Agathocles.*

(*Agathocles* kommer løbende ind i Templet med stor Forvirrelse, er klædt i hvide Klæder, med udslagne Haar, og en grøn Krands om Hovedet, og haver en Dolk i Haanden, som han skiuler.)

Agathocles.

Til en saa høitidelig Fest, som denne, hører et høitdeligt Offer... Sidon har faaet en Konge, og Euphemia en Brudgom... *Agathocles* alene, har for sin oprigtige Kierlighed intet andet faaet i sin Lod, hvorved han kan giøre sig navnkundig for sine Medborgere, end et Hier-te, som er for stort til at overleve Vanære.

(Til *Abdolonimus.*)

Farvel *Abdolonimus!*... At jeg ikke, som før, kalder Dig Fader, skeer for at spare Dig en Bebreidelse, som Du aldrig mere skal faae at høre af min Mund.

(Til *Hephæstion.*)

Reis hen til *Alexander*, tapre Helt! og fortæl ham, at Du faae i Sidon er ungt Menneske, som var en bedre Lykke værdig.

(Til

(Til Cleobulus.)

Lad ikke mit Aafyn forkrække Dig, alt for lykkelige Cleobulus! Endnu et Öieblik, og Din Medbeiler skal ingen Urolighed mere forvolde Dig.

(Til Evphemia.)

Jeg forlader Dig, höiftelskede Evphemia!.. Guderne kiende mit Hierte... Jeg veed, hvad Deel Du haver derudi, at Dit Löfte mod mig skal brydes.... Farvel...

(Han stikker sig og falder om.)

Evphemia.

Himmel! han forekom mig i det Offer, som jeg var Kierlighed skyldig!... Du döer for min Skyld Agathocles!... og jeg kan overleve Dig.....

(Hun falder om ved hans Side.)

Abdolonimus.

Hvilken græffelig Fortvivlelse! hvilken grusom Dag!

Cleobulus.

Nu! hvo skulde have formødet en saa skrækfom Tildragelse? Jeg vidner for Eder, I aifeende Guder!

at,

at, om jeg kunde kiöbe igien denne trofaste Elskers Liv for mit eget, jeg skulde giöre det, for at forløse en Ugierning, som jeg alene har været Skyld udi.

Agathocles, (med en svagere og afbrudt Stemme.)

Ædelmodige Medbeiler! . . . jeg merker, at Du tager Dig min uhældige Skiebne nær . . . jeg vil altfaa i Dødens sidste Stund udbede mig en Gunst af Dig . . . Alle mine Önsker havde været opfyldte ved at forenes med Evphemia . . . Afstaae Din Ret til mig for et Öieblik . . . lad mig döe som Evphemia's Brudgom, og min Dödsstund skal blive mig den behageligste af alle de jeg har oplevet . . . Jeg havde önsket at leve og döe med hende; det staaer nu i Din Magt at fyldestgiöre den halve Deel af mine Önsker i min Död, da min umilde Skiebne haver nægtet mig det i levende Live . . .

Abdolonimus.

Hvilken fælsom Begiering!

Hephæstion.

Saa vidt som det staaer i vor Magt, bör paa denne höitidelige Dag ingen være misfornöiet. Lad hans Begiering blive opfyldt, paa det han kan döe fornöiet.

Cleo-

Cleobulus.

Da Du skal döe, da döe for min Ven, dydige Agathocles! behold Evphemia, hun er din Brud... giv hende din döende Haand... og give Himlen, at jeg var i Stand at bringe dig igien til Live, saa vist som jeg vilde giöre mig selv til et Offer, for at belönne en saa usædvanlig Dyd.

(Agathocles og Evphemia give hinanden Haand, og imidlertid Agathocles synger den fölgende Aria, svinge Præsterne Hymens Fakler, og Luerne brände paa Alteret.)

Agathocles, (som döende.)

ARIA.

Det Suk, som drages fra mit Hierte,
 Er ikke Frugt af Skræk og Smerte,
 Men af en söd Henrykkelse.
 En Lykke önskte jeg i Livet,
 Men nu er mig i Döden givet
 Alt hvad mit Hierte önskede.

Femte og sidste Optrin.

De forrige. *En Herold.*

Herolden, (til Abdolonimus.)

De samtlige Borgere i Sidon have udsendt mig for at lykønske Dig, mægtige Konge! med en Trone, som efter Blodets Ret og Lovenes Forskrift var Dig tilfalden. Alle Munde ere fulde af Din Berømmelse, alle Ansigter udvise Glæde, og alle Hierter rakke Guderne for Din Ophøielse, hvoraf vi have Aarsag at spaae os de allerønskeligste Frugter.

(Til Hephæstion.)

Og Du, tapre Anfører! igiennem hvis Foranstaltning den store Alexander haver beviist Sidon den allerførste Velgierning, hvorved hans og dit Navn skal gjøres udødelige i vore Templer, tillad mig at fremføre en Begiering for Dig, i de samtlige Borgeres Navn: Abdolonimi Datter er Arving til Tronen i Sidon efter hendes Faders Død, hun har i Templet engang givet sin Haand og sit Hierte til Agathocles, der i Byrd og Fortienester ingen eftergiver i det hele Land; læg derfor endnu denne Velgierning til den forrige, at ingen maae udraabes til Trontfølger, uden den, som den dydige Euphemia

phemia dertil udkaarer. Lad hendes Haand bestemme Efterslægtens Lykke, lige som hendes Faders Ophøielse paa Tronen haver forviffet den nu levende Slægt om varagtig Lykfalighed.

Hephæstion.

Ak! om Agathocles endnu var i Live, saa skulde jeg paa engang forløse min Overielse, og tillige giøre mig et heelt Folk forbunden!

Abdolonimus.

Himmel! hvorfor lod jeg mig forføre af en falsk Stats-Klogskab til at opofre tvendes Lykfalighed, som jeg selv havde lagt Grundvold til!

Cleobulus.

Hvilke forunderlige sammenstødende Tildragelser! Jeg sværger ved det Alter, som jeg staaer hos, at om jeg kunde rædde Agathocles fra Døden, som han for min Skyld saa ubefindig haver styrtet sig udi, jeg skulde giøre det ved Forliis af mit eget Liv . . . . Men desværre! . . . . han er død, og min Ugierning kan ikke forløses.

(Han vil gaae.)

Aga-

Agathocles, (reisende sig meget hållig.)

Nei jeg lever, og Din Ugierning er forsonet, jeg forbeholdt mig at give mig Hiertestödet til det sidste Öieblik, naar jeg faae mig for evig skilt fra Euphemia. Alt hvad som i denne Time er talet, er anhört af de almægtige Guder; Men for at vise, at min Ædelmodighed er utvungen, faa behold Du kun Tronen i Sidon efter Abdolonimus, min Lykke er stor nok, da jeg er forenet med den jeg elsker.

Cleobulus.

Nei ædelmodige Ven! tillad mig herefter at kalde Dig med det Navn; Din trofaste Kierlighed og prøvede Dyd fortjener en uindskrænket Belønning; lev fornöiet med Euphemia, som fortjener at være lykkelig med Dig, og jeg afstaaer fra al Fordring paa at arve Tronen i Sidon, naar Hephæstion vil tillade, at den Værdighed, som var mig tiltænkt, og som jeg erkjender Dig mere fortient til, maa falde i Din Lod.

Hephæstion, (for sig selv.)

Ere alle Borgere i Sidon faa dydige, som disse jeg her haver forefundet, da kunde de endogfaa beskiem-

me Grækerne. . . . Velan Cleobulus! Du giver mit Løfte tilbage; Jeg bliver derved i Stand til at føie et heelt Folk i deres eenstemmige Anmodning. Ingen anden end Euphemiæ Brudgom fortjener at være Tronfølger efter hendes Fader. Jeg indfætter Agathocles dertil, da han tilforn har faaet hendes Haand og Hierte.

Agathocles.

Saa bar dog Himmelens Bistand Medynk over en lidende oprigtig Kierlighed.

Euphemia.

Lovet være de almægtige Guder! som have vidst at lave alting bedre, end vi haabede og ønskede.

Abdolonimus.

Kom hid, og lad mig omfavne Eder, mine elskelige Børn! lader os glemme den Sorg som truede os. Vor Glæde er nu fuldkommen. Nu hvor ofte see vi ei at de udödelige Guder kunne just da giöre Udfaldet ønskeligt naar alle Önsker synes frugtesløse og alt Haab forgieves. Paa denne almindelige Glædes Dag i Sidon, skulle

skulle Alterne ryge af Offere, som skal give en behagelig Lugt mod Himmelen.

(Et almindeligt Frydeskrig høres.)

C H O R (af alle.)

En Urtegaardsmand og en Konge bör nöie
 De samme Slags Regler sig holde for Öie,
 Om Haugen og Staten skal komme sig vel.
 De ædleste Planter bör trives og giödes;
 De ædleste Borgere æres og födes;
 Alt Ukrud bör rykkes op uden Forskiel.

Ende

paa

SKUESPILLET.

